

'Backwards in high heels': het geestige anti-zelfhulpboek voor vrouwen

Over de herkenbaarheid van stijlvol ploeteren

In een tijd waarin het vrouwelijk publiek wordt bestookt met zelfhulpboeken die ervan uitgaan dat vrouwen hulpeloze grienende wezens zijn of hersenloze muurbloempjes, is het Britse boek *Backwards in high heels* een welgekomen antithese. DOOR CATHÉRINE ONGENAE

Eigenlijk is het nog wat vroeg om met tips voor kerstcadeaus te strooien, maar *Backwards in high heels*, dat dit jaar verscheen in Groot-Brittannië, is nu eenmaal een fijn boek, dus waarom u de tijd niet geven om deze pagina nonchalant te laten rondslingeren met daarop een post-it 'Onthouden', of indien enkel duidelijkheid in de aard van een donderslag werkt bij uw geliefden: 'Wil ik hebben'. Per slot van rekening duurt een bestelling bij Amazon toch even, en gezien het om een Engelstalig boek gaat, is het enkel via postorder of in Britse boekhandels te vinden.

Waarom? Alleen de titel al. Die refereert naar het dansersduo Fred Astaire en Ginger Rogers. Zij deed dezelfde passen als hij, alleen voerde ze ze achterwaarts uit, én op hoge hakken. De ondertitel is zo mogelijk nog aantrekkelijker: *The impossible art of being female*. Dit mooi uitgegeven boek is bedoeld voor vrouwen, maar dan wel het soort wier leven niet staat of valt bij kledingtips van het Britse stillenduo Trinny en Susannah, bij artikels in damesbladen als 'Hoe geraak ik af van die energieverblindende vriendin' of 'Ken de tien erotische plekje van uw partner'. Of aan boeken die zeggen dat het geluk in jezelf zit, en aan televisieprogramma's waarin kandidaten een nieuw leven wordt beloofd middels een nieuw lichaam.

Filosofie en schoenen

Zoals de auteurs, schrijfster Tania Kindersley en beautyjournaliste Sarah Vine, het zelf stellen, bestaat de wereld van de lezende vrouw schijnbaar uit ofwel frivoliteit, schoenen en nagellak, of uit zware thema's zoals feminisme en kunst. Terwijl, zo stellen ze, de essentie van vrouwelijkheid er niet in bestaat om zonder verpinken over te schakelen van filosofie (toegepast op ons gevoelsleven, dat wel) naar mannen, kinderen en ja, schoenen en nagellak. De grens kan flinterdun zijn, dus waarom de Berlijnse muur tussen de twee kampen plaatsen, redeneren ze.

Het is, zoals vaak, niet zozeer het onderwerp dat goed of slecht is, als wel de manier waarop het wordt aangepakt. De hoofdstukken in *Backwards in high heels* ogen traditioneel. Liefde, eten, seks, carrière, mannen, kleding en moederschap,

het klinkt cliché. Politiek en filosofie is al andere koek, net als geld en verdriet. Al verwacht je net daarvan onheilspellende boodschappen waar je niet aan wil beginnen.

Toch is het het lezen zelf waar je zo goed gezind van wordt. Want zelden vind je stompzinnige lijstjes die zeggen hoe het beter kan. Eerder het omgekeerde. Elk onderwerp wordt met warmte en empathie benaderd, zonder ooit belerend te willen zijn. Realisme en herkenbaarheid zijn troef. Geen onderwerp wordt uit de weg gegaan, en er wordt altijd stelling ingenomen. Waar kan met humor, waar nodig met ernst. Wat maakt dat je zowel leest over hoe je je tijdens discussies over goed en slecht kunt weren door het cate-

Dit boek is voor vrouwen wier leven niet staat of valt bij kledingtips van Trinny en Susannah

gorische imperatief van filosoof Emmanuel Kant als moreel instrument toe te passen (en de valkuilen erin te vermijden), als over hoe liefdesverdriet door te komen (rode wijn en chocolade blijven een belangrijke klassieker).

Ook gaan Kindersley en Vine in tegen zogenaamde statistische waarheden als 'Tachtig procent van de vrouwen zijn voortdurend op dieet' ("Stop met ons van die ideeën te voederen"). Of lijsten ze alternatieve investeringsmogelijkheden

op (antiek, bijvoorbeeld, eerste edities, zaken die je kunt cashen indien nodig). Elke uiteenzetting wordt bovendien gespekt met heerlijk droge, Britse humor, wat het allemaal verteerbaar maakt. Het ironisch sausje tovert een glimlach op je lippen, het idee dat we allemaal wel eens het gevoel hebben dat we aan het ploeteren zijn, relativeert veel.

Backwards in high heels. The impossible art of being female is een ode aan de veerkracht van vrouwen (geen meisjes, vrouwen!) die hun (gevoels)leven niet uit de weg gaan, maar zich erdoorheen slaan mits een portie levenslust en een dosis humor. Die anti-agingcrèmes smeren ook al weten ze dat je de zwaartekracht niet kunt bevechten. Die als het enigszins kan, kiezen voor een vrolijke levenswandel, en als dat niet lukt, erin geloven dat die energie op termijn terugkomt. En in tussentijd moeten de snelklaarrecepten, de vriendinnen en een paar mentale EHBO-tips soelaas brengen. Zoals deze: omhels je innerlijke idioot. Je zult je beter voelen, en bovendien is dit net de reden waarom mensen van je houden.

'Backwards in high heels. The impossible art of being female' van Tania Kindersley en Sarah Vine wordt uitgegeven bij HarperCollins en kost ongeveer 20 euro.

■ Ginger Rogers deed dezelfde passen als Fred Astaire, maar dan wel achterwaarts en op hoge hakken.

FOTO RV

Uit 'Backwards in high heels':

■ 'Uiteraard bestaan er stereotypische vrouwen die op slag van attitude veranderen als er een man in de buurt is, je kwaad-aardig wijsmaken dat je prachtig staat met geel, of urenlang over hun problemen zitten te zeuren zonder naar de jouwe te vragen. Dit kan ontstellend zijn, omdat we ervan uitgaan dat vrouwen allemaal hetzelfde zijn (namelijk

perfect en fantastisch). Noem het de Valkuil van de Hoge Verwachtingen, een vorm van omgekeerd seksisme. Het is niet omdat iemand vrouwelijk is, ze automatisch zacht en goed zal zijn.' (over andere vrouwen)

■ 'Nee, nee, we zijn niet bitter. Of toch niet vaak, en enkel als we droevig zijn. Wat we willen zeggen

is dat het leven soms echt gecompliceerd is voor vrouwen. Al wat we willen is een beetje krediet terwijl we tegen de elementen aan het vechten zijn.' (over feministen)

■ 'Vrouwen hopen onversaagd dat ze op een mooie dag het geheim van het manendom zullen ontdekken. Mannen zijn als mysterieuze verhalen. Je moet wel van

ze houden.' (over waarom vrouwen van mannen blijven houden, ook al zijn ze onuitstaanbaar als ze ziek zijn en bellen ze zelden terug)

■ 'Vrouwen vragen zich vaak af waarom mannen hun geslacht niet gewoon op tafel leggen, met de meetlat ernaast. Dan is dat tenminste duidelijk.' (over het mannelijk ego en haantjesgedrag)

■ 'Als je, zoals wij, al eens een volledige tablet chocolade eet, enkel en alleen maar omdat je een autonoom persoon bent, en dus doet wat je wil, weersta dan aan de verleiding jezelf achteraf te straffen. Je hebt per slot van rekening geen gat in de ozonlaag geblazen.' (over die oncontroleerbare drang naar chocolade)

DE SUNSHINE SHOOTERS

Week 1: Marokko

Twee dames, een tweedehandswagen en een rally door Afrika

Wax-medewerkster Sabine Clappaert (l.) en fotografe Inge Grossen nemen als de Sunshine Shooters deel aan de alternatieve rally 'Antwerpen-Banjul Challenge'. In Wax doet Sabine de hele maand oktober verslag van hun avonturen.

De woestijn als zielenzalver

Marokko verwelkomt ons op zijn eigen grillige manier. De grenspost die ons van Spanje naar daar brengt, is een bijenkorf van Afrikaanse drukte: statige mannen in lange, witte djellaba's gesticuleren de krioele massa luidkeels van paspoortnaar autocontrole, sjacheraars proberen munt te slaan uit onze onzekerheid door te tonen hoe we onze aankomstformulieren moeten invullen. Een gloedwarme container doet dienst als medische post, waar we verplicht een laserlichtje tegen het voorhoofd krijgen om te controleren of we geen Mexicaanse griep binnenbrengen. Tijdens die 100 meter aanschouwen kijken wel vijf norse mannen in uniform onze paspoorten en autopapieren na. Aan Marokkaanse zijde van de grenspost strekt de rij auto's die het land wil-

len verlaten bijna eindeloos ver onder de blakende zon. Rondom, op kale heuvels achter torenhoge omheiningen, kijken vluchtelingen priemend toe, hopen op een onbewaakt moment dat de kans - hoe klein dan ook - op een nieuw leven kan betekenen.

Krop in de keel

De afgelopen week hebben we al meer dan 1.700 kilometer gereden door de bergen, langs eindeloze vlaktes en wemelen-de dorpen. Elke dag kruipen we een eindje verder zuidwaarts. Bergen als reuzen omringen ons: we rijden als een rijtje mieren tussen hun massieve voeten door om dagen later uitgespuwd te worden op eindeloze vlaktes. De zon, de hitte en de vermoeidheid zijn onze enige trouwe reisgezellen. We trekken richting Zagora en Vallée du Draa om daar te overnachten voor we verder zuidoostwaarts rijden naar de grens met Mauritanië.

Zagora: overal hebben ze ons over de schoonheid ervan verteld. Aan het einde van Vallée du Draa, een befaamde vallei met dadelbomen omringd door bergen, ligt Zagora. Twee dagen en een nacht hebben we gereden - over de eindeloze

Dit is geen vakantie weg van jezelf, integendeel. Dit is een reis met enkel je eigen angsten, tekortkomingen en grenzen als bruuske compagnons

zandvlaktes en de rotspaden van het Kheb Azougouarhgebied - voor we in het donker de lichtjes tussen de bergen zagen verschijnen: Zagora.

Uitgeput, met plakkerig zweet en zand op ons lijf, rijden we het donkere kampeerterrain op. We mikken op de lichten van de andere voertuigen, glimmend als ogen van wachtende leeuwen in de

nacht. We stappen wankelend uit, blij eindelijk uit de auto te zijn. De vermoeidheid geeft een krop in onze keel. De uitputtende tweedaagse door de Kheb Azougouarhvlaktes heeft ervoor gezorgd dat het stadsmeisje in ons

slechts een vage herinnering is. Leven en overleven, dat is wat telt. Rijden, eten, slapen. Verder is er niets. Dit is geen vakantie weg van jezelf, integendeel. Dit is een reis met enkel je eigen angsten, tekortkomingen en grenzen als bruuske compagnons.

Gedesoriënteerd kijken we rond wie er nog al gearriveerd is. Al snel worden we

omringd door andere leden van de groep. Allemaal komen ze vragen hoe het was, lopen ze rond de auto om te oordelen hoe die het heeft overleefd. Vragen, schouderklopjes, een zachte glimlach, een glas koel water dat uit het niets verschijnt, zo verwelkomen ze ons terug in hun midden.

Stroopzoete muntthee

Vermoeid wandelen we samen naar de berbertent waar Mohammed, de eigenaar van het kampeerterrain, ons opwacht met warme, stroopzoete muntthee. Hij vraagt hoe het verlopen is op onze rit door de vlaktes van Marokko. Als we hem met krakende stembanden vertellen dat het een adembenemend mooie maar loodzware ervaring is geweest, antwoordt hij glimlachend: "N'oubliez pas, madame: comme l'eau nettoie le corps, les désert nettoie l'âme."